

barn vet hva det vil si å hoppe paradis, de vet at å hoppe strikk er en jentelek, og at det for det meste er gutter som kaster på stikka. De husker følelsen i magen når det ringer inn til ny time – friminuttet går så alt for fort. De har erfaringer med skoletannlegen; mange (meg selv inkludert) husker skoletannlegen med gru. Hun boret feil og ga aldri bedøvelse – slik virker det iallfall i ettertid. Slike generelle erfaringer gir alle norske barn et *erfaringsfellesskap*, uansett hvilken skole de har gått på. Skoler over hele landet har mye felles.

På skolen får man også venner, og for mange varer disse vennskapene livet ut. Mange innvandrere til Norge, ikke minst nordamerikanere – som kommer fra et land hvor folk flytter mye rundt – er forbauset over den plassen barndomsvenner har i det norske samfunnet. En amerikansk kvinne, som har bodd i Norge i tyve år og er godt integrert med norsk ektefelle og god jobb, har ofte klaget over at hun aldri kan føle seg helt hjemme her på samme måte som nordmenn, fordi hun ikke har noen barndomsvenner. Nå er det høyst varierende hvor viktige barndomsvenner er, og man kan være meget godt integrert i det norske samfunnet uten å ha norske barndomsvenner. Men poenget er at man har noe felles med dem man har gått på skolen med, som man aldri kan få med noen andre – et slags usynlig fellesskap.

http://hyllanderiksen.net/Kaldt_land.html